

Voor de geraniums

Arie Versloot

Haast voorzichtig wordt hij uit de schuur gereden. Het zonlicht weerkaatst op de glimmend gepoetste metalen delen waar geen lak of verf zit. Vol trots loopt Arie met zijn bijzondere hobbyvoertuig naar de voorkant van zijn tuin waar ik een paar foto's wil gaan maken. Opstellen op de juiste plaats gaat niet zo eenvoudig want een Harley is nu eenmaal zwaar.

“’t Is m'n tweede” vertelt Arie. “Toen ik pas getrouwd was reed ik ook al op een Harley. Toen echter enige tijd later ons eerste kind kwam heb ik hem verkocht. Het is niet zo gemakkelijk om met een kind tussen je in op zo'n motorfiets te rijden. Maar het is altijd blijven kriebelen. Een paar jaar geleden ben ik op zoek gegaan naar een nieuwe. We hebben deze gevonden in Amersfoort via een advertentie. Hij is uit 1999. 't Is zo leuk om op zo'n motor te rijden. Het maakt dan echt niet uit of je 65 bent of 28. Ik ben bij een motorclubje. Met elkaar maken we zo nu en dan een toer. Ik maak niet alleen toertochten in de zomer. Ik rij het hele jaar door. Heerlijk. Dus ook in de winter.

Voor mij geen winterstop. Het moet wel droog zijn. De kou maakt me niet veel uit. Daar kan je je heel goed op kleden. Oh ja, dit hoort er natuurlijk ook bij.” Met glimmende ogen trekt Arie een motorjack aan. Het is een echt Harley Davidson jack met het bekende logo op de rug. “Ik rij er geconcentreerd en nogal rustig op. Als vader van zes kinderen en grootvader van acht

kleinkinderen hoef ik me niet zo nodig meer te bewijzen.

Wat vind je trouwens van de tuin? We wonen hier nu vijf jaar in Leidschenveen. Het is echte poldergrond: alles komt op. Ik doe er niet zoveel aan: ik maai het gras en trek het onkruid eruit. Ik ben wel zo'n type die al het onbekende er resoluut uittrekt. Mijn vrouw loopt nu vaak met me mee, want wat ik als onkruid herken blijkt vaak iets goeds te zijn dat zij heeft geplant.

Ik ben nu sinds een paar maanden gepensioneerd, mijn VUT zit erop. Maar ik heb nog wel een betaalde baan. Sinds 2006 ben ik taxi-chauffeur bij een Haagse taxi-onderneming. Ik vervoer met een taxi-busje schoolkinderen en gehandicapten. Het is zo belangrijk om bezig te blijven. Twee keer in de week fungeren mijn vrouw en ik ook als opvangadres voor onze kleinkinderen. Wat doe ik nog meer...? Ik zing in het kerkkoor en ik ben verder ook op andere manieren actief in de kerk en ik besteed veel tijd aan het onderhouden van contact met vrienden. Om me te ontspannen speel ik altsax of ga ik lezen. Ik lees veel.” Arie wijst op een brede boekenkast tegen de zijwand van zijn ruime woonkamer. Er staan een paar honderd boeken in. “Veel kinderboeken, dat is een

verzameling van ons. We vinden ze op rommelmarkten en op koninginnedag en zo. Ik lees ook nog steeds literatuur die betrekking heeft op de ondernemingsraad. Een schoondochter neemt dat voor me mee van haar bedrijf. Ik heb geleerd om heel breed informatie op te nemen. Je krijgt er een andere kijk door op de mensen waarmee je te maken hebt. Ik zat indertijd in de ARBO-commissie en ben toen gevraagd voor de OR. Ik ben er tien jaar lid van geweest: zes jaar als secretaris en vier jaar als voorzitter. Mijn werk bij de ARBO en bij de OR heeft duidelijk impact op mijn leven gehad. Nadat ik twintig jaar in de huisbinderij van de NBD had gewerkt, voornamelijk als maker van boekbanden, heb ik gerageerd op de vacature van ARBO-milieucoördinator. Dat ben ik dus de laatste jaren geweest tot mijn VUT in 2005. Het was een baan waarin ik het hele bedrijf heb leren kennen. Mensen stellen vertrouwen in je. Je bent betrokken bij het installeren van werkplekken. Je houdt rekening met de individuele verlangens en met de mogelijkheden. Soms botst dat wel: die airco maakt zo'n herrie tegenover het is hier zo benauwd. De ARBO-dienst geeft dan het verlossende woord. Je moet de mensen altijd serieus nemen. Ieder mens is anders, iedereen verdient respect."

Twee dagen na ons gesprek gaat Arie met vakantie. Het is dan ook overmijdelijk dat de vakantie ook in ons gesprek opduikt. "Nee, niet met de Harly. Wij gaan ieder jaar een maand op vakantie met de kinderen. Kamperen in Frankrijk. Een beetje zwerversbestaan. Er gaat een hele stapel landkaarten mee. We boeken nooit een camping en meestal is er wel een plekje. Vanaf 1974 gingen we altijd naar de zelfde camping in de Cevennes. Inmiddels

hebben we ook andere plekken in Frankrijk ontdekt. We gaan steeds samen. Het familiegebeuren heeft bij ons een hoge prioriteit. Ik vind trouwens het sociale gebeuren altijd een belangrijk iets."

De glimmende Harley Davidson wordt met zorg teruggeduwd in zijn schuur/garage. Hij staat er droog, maar zal beslist nog even worden gepoetst voor hij eind augustus of begin september weer het daglicht mag aanschouwen voor een nazomertoer met zijn eigenaar. Ik vraag me af of Arie erbij zingt wanneer hij in het zwarte leer gehuld over onze wegen rijdt.

(Uit: *SLBO Mededelingen 1, september 2009*)